

kátu jest, by se plnou mocí vykázal, náleží mu též, by si řádnou plnou moc opatřil. Plná moc, na základě které odvolatel ony žaloby podal, nebyla taková, že by si odvolatel byl mohl býti jist, že osoby, na plné moci jen seznámené, ho k podání žaloby a vedení sporu splnomocňují. Marně se odvolatel dovolává toho, že Antonín B., který mu plnou moc zaslal, požíval jeho důvěry; důvěra ta, jak se ukázalo, nebyla oprávněna. Kárný nález nepraví, že bylo potřebí ústní plné moci, plná moc mohla býti dána i jinak, na příklad poštou zaslána, ale na odvolateli bylo, by, po případě písemně se ujistil, že ho osoby, jménem jichž hodlal žalobu podati, skutečně k zastupování zmocňují. Odvolání oprávnění podle toho přiznati nelze.

Čís. 77 dis.

Porušení předpisu § 40 kárn. stat. adv., podle něhož ústně prohlášený nález má býti i s důvody sepsán a doručen do osmi dnů, není ohroženo zmatečností.

Nejde o překročení obžaloby, odchýlil-li se nalézací senát od odkazovacího usnesení jen v právním posouzení jednání obviněného.

Zákonný zákaz podvojného zastupování (§ 10 adv. ř.) nelze obejít ani tím, že si advokát dá uděliti obecnou plnou moc podle § 29 c. ř. s.

Advokát jest zodpověden za advokátní kandidáty, zaměstnané v jeho kanceláři; nelze rozeznávat mezi právním zastupováním obstarávaným advokátem osobně a mezi zastupováním jeho koncipientem.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu, sepsal-li advokát smlouvu a po čase popíral její platnost, prohlašuje ji za nemravnou, jakož i, účtoval-li jako obecný zmocněnec (§ 29 c. ř. s.) proti předpisu § 42 odst. druhý c. ř. s. proti odpůrci útraty.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds II 8/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 31. března 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Obviněný napadá nález především pro zmatečnost, poněvadž prý advokát Dr. Š. zasedal proti předpisům §§ 28 a 31 kárn. st. v nalézacím senátě, ačkoliv byl vyšetřujícím komisařem, poněvadž nález byl prohlášen při ústním líčení již 31. března 1928, ale doručen teprve 21. září 1928, a poněvadž obviněný byl uznán vinným podvojným zastupováním, ač prý pro tento kárný přečin nebyl žalován. Na prvním místě učiněná výtky zmatečnosti jest v rozporu se spisy. Vyšetřujícím komisařem nebyl Dr. Š., nýbrž Dr. P., a ten provedl též doplnění vyšetřování, na němž se usnesl kárný senát při odročeném ústním líčení dne 19. listopadu 1927. Dr. Š. byl zpravodajem pro ústní líčení. Druhý uplatněný důvod zmatečnosti jest bezpodstatný. Kárný statut ustanovuje sice v § 40, že

ústně prohlášený nález má býti i s důvody sepsán a doručen do osmi dnů, ale tento předpis jest *lex imperfecta*; není nic ustanoveno pro případ jeho porušení. Pro názor, že opožděné doručení činí nález zmatečným, není ani v kárném statutu, ani v obdobných zákonech nejmenší opory. Bezpodstatná jest také výtká, že kárný senát překročil obžalobu. V odkazovacím usnesení z 21. května 1927 nebylo sice jednání, z něhož se obviněný měl zodpovídati, označeno jako kárný přečin proti zákazu podvojného zastupování podle § 10 adv. ř., to však nebylo překážkou, by nalézací kárný senát neuznal na tento přečin. Překročením obžaloby by bylo jenom, kdyby obviněný byl odsouzen pro jiné činy, než pro které bylo podle § 29 kárn. stat. usneseno provést kárné řízení, a které mu byly podle § 33 druhý odst. kárn. st. oznámeny jako důvody obžaloby. To se nestalo. Nalézací senát odchýlil se od odkazovacího usnesení jen v právním posouzení jednání obviněného, ale právě toto právní posouzení bylo podle § 39 druhý odst. kárn. st. vyhrazeno jeho samostatnému rozhodnutí.

Ve věci samé hájil se obviněný a hájí se i v odvolání tím, že nevěděl, že smír, o jehož splnění výměnkáři Jan a Marie M-ovi² žalovali svou snachu Marii M-ovou, opět provdanou Š-ovou, byl ujednáán a sepsán v kanceláři jeho chefa Dr. S-a, a že Dr. S. zastupoval při něm výměnkáře, dále že měl důvodné pochybnosti o pravdivosti přednesu Dr. B-a, když se týž z tohoto důvodu při prvním ústním líčení ohradil proti zastupování Marie Š-ové Dr. S-em. Tato obrana obviněného vysvětluje toliko, proč obviněný neodepřel převzít zastupování Marie Š-ové hned, když byl o ně požádán, a proč si po ohrazení se Dr. B-a při ústním líčení dal Marii Š-ovou udělití protokolárně plnou moc pro svou osobu podle § 29 c. ř. s., nikoliv pro Dr. S-a. Bylo však povinností obviněného, by se ze spisů kanceláře přesvědčil, zda námitky Dr. B-a proti převzetí zastupování jsou správné. Kdyby byl tak učinil, byl by zjistil, jakž plyne z vyjádření Dr. S-a a z informace ze dne 28. května 1920, že smír byl vskutku sepsán v kanceláři jeho chefa, a že Dr. S. při něm jednal jako právní zástupce výměnkářů. Byl by se pak musil, by se neprohřešil proti § 10 adv. ř., vzdáti zastupování Marie Š-ové, a to i zastupování podle § 29 c. ř. s., neboť nelze připustiti, by zákonný zákaz podvojného zastupování byl takovým způsobem obcházen. Obviněný provinil se tím, že se o skutečném stavu věci vůbec nepřesvědčil, že, ač při povinné bedlivosti byla nepřípustnost zastupování Marie Š-ové poznatelná, zastupování její podle § 29 c. ř. s. podržel a vykonával je tak, jako by plná moc zněla pro Dr. S-a. Podal za sporu jménem Dr. S-a sepsanou žádost za odročení roku, účtoval při konečném ústním líčení proti odpůrcům na úratách právního zastupování 120 Kč a patrně musil zaříditi, by útraty zastupování byly Marii Š-ovou Dr. S-ovi zaplacený, neboť jinak by bylo nevysvětlitelno, že, jak Dr. S. ve svém druhém vyjádření udal, bylo v jeho kanceláři na útratách onoho sporu dne 25. června 1925 zaplaceno 210 Kč. Tímto jednáním obviněného byl porušen zákaz podvojného zastupování podle § 10 adv. ř. Planá jest námitka, že šlo o porovnání dvou stran, které byly zastoupeny

týmž advokátem, a že advokát mohl ve sporu převzít zastupování kterékoliv strany. Pravý opak jest právem. Jestliže Dr. S. při ujednání smíru přispíval právní radou oběma stranám, neměl zastupovati žádnou stranu ve sporu za tím účelem, by smír byl prohlášen za neplatný. Stejně nesprávným jest názor, že tu není podvojného zastupování, poněvadž při ujednání smíru jednal za Dr. S-a Dr. B. jako jeho tehdejší koncipient, kdežto zastupování ve sporu převzal obviněný sice rovněž jako koncipient, ale bez vědomí Dr. S-a. Advokát jest zodpověden za advokátní kandidáty, zaměstnané v jeho kanceláři, advokátní činnost koncipientů čerpá své oprávnění výhradně z povolání jejich chefa a plné moci jemu udělené. Nelze rozeznávati mezi právním zastupováním obstarávaným advokátem osobně a mezi zastupováním jeho koncipientem. Bez vlivu na posouzení právního zastupování s hlediska advokátního řádu jest také míra samostatnosti, kterou advokát dopřává koncipientovi. I když v roce 1920 smír vyjednával jiný koncipient Dr. S-a, a obviněný vstoupil do jeho kanceláře teprve v roce 1924, vztahoval se i na něho zákaz podvojného zastupování tak, jako by byl i v roce 1920 i v roce 1925 jednal Dr. S. osobně. Kárný senát uznal proto právem obviněného vinným přečinem proti povinnosti povolání uložené advokátům v § 10 adv. ř. Právem uznal ho vinným také přečinem proti cti a vážnosti stavu. Tohoto dopustil se obviněný tím, že popíral ve sporu platnost smíru, ujednaného v advokátní kanceláři jeho chefa námitkou, že se přičí dobrým mravům. Třebas byl obviněný sebe více přesvědčen o správnosti a závažnosti této námítky, ohled na dobrou pověst jeho chefa a tím i celého advokátského stavu zakazoval ji uplatňovati. Marně se snaží obviněný ospravedlniti své jednání poukazováním na rozpor mezi povinností uloženou advokátovi v § 9 adv. ř., by práva své strany hájil proti komukoliv horlivě, věrně a svědomitě, a mezi nebezpečím kárného stíhání pro zlehčení cti a vážnosti stavu. Tento rozpor měl mu býti důvodem, by odepřel převzít zastupování, nehledíc k tomu, že, jak bylo již doličeno, byl povinen to odepřít. Napadený nález poukazuje správně na to, že čest a vážnost stavu musí nutně trpěti, když jeden a týž advokát sepíše smlouvu a po čase popírá její platnost, prohlašuje ji za nemravnou, když jedná tak, jak toho kdy potřebuje. Advokát přestal by býti ochráncem a spolubudovatelem práva a klesl by na úroveň námezdního písaře. Posléze bezpodstatné jest brojení obviněného proti tomu, že kárný senát uznal na zlehčení cti a vážnosti stavu také z toho důvodu, že obviněný účtoval jako obecný zmocněnec proti odpůrcům útraty sporu. Toto účtování nebylo, jak odvolání míní, pouhým důsledkem převzatého zastupování, neboť plná moc byla udělena podle § 29 c. ř. s. a takový zmocněnec nemá podle § 42 druhý odst. c. ř. s. nároku na odměnu za zastupování. Ta vyhrazena jest příslušníkům stavu advokátního a notářského, podrobeným za to určitým příkazům, jež obmezují snahu po hmotném zisku v zájmu uspořádaných poměrů právních. Proto již sám zřetel na čest a vážnost advokátního stavu měl vésti obviněného k tomu, by, když se rozhodl převzít zastupování podle § 29 c. ř. s., řídil se předpisem § 42 c. ř. s. a účtoval jenom hotové útraty.